

Capitolul I. Cauzele generale de dizolvare

I. Expirarea termenului stabilit pentru durata societății. Neconstatarea dizolvării. Consecințe

Legea nr. 31/1990, art. 227 alin. (1) lit. a), alin. (3)

Deși potrivit statutului societății, durata de funcționare a acesteia este de 10 ani de la înregistrare, iar prelungirea se face cu cel puțin șase luni înainte de data expirării sau prin tacita reconducțiune, atât societatea cât și cei interesați nu au acționat pentru rezolvarea situației juridice. Astfel, asociații nu au procedat la efectuarea prelungirii duratei societății printr-un act adițional, dar nici nu s-a constatat dizolvarea potrivit art. 227 alin. (3) din Legea nr. 31/1990.

Nefiind constatată dizolvarea societății nu se mai poate pune problema respingerii cererii societății privind modificarea actului constitutiv cu privire la prelungirea pe durată nelimitată, atâta timp cât aceasta a funcționat, iar manifestarea de voință a asociaților a fost în acest sens.

C.A. Ploiești, Secția comercială și de contencios administrativ, decizia nr. 1150 din 5 octombrie 2009, www.jurisprudenta.org

Prin încheierea nr. 8974 din 9 iunie 2009 a judecătorului delegat la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Prahova s-a respins ca neîntemeiată cererea de înregistrare formulată de petentul T.G., în calitate de administrator la (...) T. SRL. Astfel, acesta a solicitat înscrierea în registrul comerțului a unor mențiuni privind modificarea actului constitutiv, cu privire la prelungirea societății pe durată nelimitată.

Pentru a hotărî așa, s-a reținut că potrivit art. 1 din statutul acestei societăți, durata de funcționare a fost stabilită pe 10 ani de la înmatriculare și în 2003 termenul a expirat.

Conform art. 227 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, societatea se dizolvă de drept prin trecerea timpului stabilit pentru durata societății, iar în speță nu poate opera tacita reconducțiune,

cât timp asociații au stabilit în mod expres o durată limitată a societății.

Împotriva acestei încheieri a formulat recurs (...) T. SRL, invocând trei motive.

Un prim motiv este acela că în anul 2001 societatea a fost înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului P. ca urmare a schimbării sediului social în alt județ, ocazie cu care a fost radiată de la Oficiul Registrului Comerțului B., căpătând un nou număr de ordine, astfel că durata de funcționare a societății nu a expirat.

În acest sens sunt și dispozițiile Normelor Metodologice publicate în Monitorul Oficiul nr. 176/1998, art. 60 alin. (2) pct. b), conform căruia la Oficiul Registrului Comerțului de la noul sediu se efectuează reînmatricularea și se eliberează comerciantului un nou certificat de înmatriculare.

Al doilea motiv de recurs este acela că în mod greșit s-a motivat că în cauză nu operează tacita reconducțiune, iar al treilea motiv vizează culpa Registrului Comerțului B., care prin extrasul de registru din 24 noiembrie 2001 în urma mențiunii (...) din 18 noiembrie 2001 la capitolul 4 privind durata societății s-a menționat că este nelimitată.

În final, recurenta învederează că a desfășurat activitate, a depus în fiecare an situațiile financiare, a actualizat actul constitutiv și a înregistrat mai multe mențiuni la registru, fără să fie avertizată în vreun moment despre expirarea duratei societății.

Oficiul Registrului Comerțului P. a depus întâmpinare, lăsând fondul cauzei la aprecierea instanței.

Curtea, analizând actele și lucrările dosarului, motivele de recurs și dispozițiile legale în vigoare a admis recursul pentru considerentele arătate în continuare:

Potrivit art. 227 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, societatea se dizolvă prin trecerea termenului stabilit pentru durata societății. De asemenea, potrivit alin. (2) și (3) din același articol, în cazul prevăzut la alin. (1) lit. a), asociații trebuie să fie convocați de către consiliul de administrație, respectiv directorat, cu cel puțin trei luni înainte de expirarea duratei societății cu privire la eventuala prelungire a acesteia, iar dacă procedura nu este îndeplinită la expirarea duratei menționate în actul constitutiv, orice persoană interesată sau ONRC poate sesiza judecătorul delegat pentru constatarea dizolvării societății.

În cazul de față, deși potrivit statutului societății, durata de funcționare a acesteia este de 10 ani de la înregistrare, iar prelungirea se face cu cel puțin șase luni înainte de data expirării sau prin tacita reconducțiune, atât societatea cât și cei interesați nu au acționat pentru

rezolvarea situației juridice. Astfel, asociații nu au procedat la efectuarea prelungirii duratei societății printr-un act adițional, dar nici nu s-a constatat dizolvarea potrivit art. 227 alin. (3) din Legea nr. 31/1990.

Nefiind constatată dizolvarea societății nu se mai poate pune problema respingerii cererii societății privind modificarea actului constitutiv cu privire la prelungirea pe durată nelimitată, atâta timp cât aceasta a funcționat, iar manifestarea de voință a asociațiilor a fost în acest sens.

Pe de altă parte, analizând datele de la dosar, rezultă că în evidențele Oficiului Registrului Comerțului B., unde societatea a fost înmatriculată în 1993, durata societății este evidențiată ca fiind nelimitată, iar în evidențele Oficiului Registrului Comerțului P aceeași societate figurează în anul 2001 (când și-a schimbat sediul și a primit un alt număr de ordine) pe o durată de 10 ani, inadvertențe ce au fost de natură să producă confuzie, atât pentru societate, cât și pentru terți.

Așa fiind, Curtea văzând și dispozițiile art. 304 pct. 9, art. 312 alin. (1) C. proc. civ., art. 1, art. 6 alin. (1), art. 26 alin. (2) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, a admis recursul, a modificat în tot încheierea recurată, a admis cererea de înregistrare formulată de recurentă privind modificarea actului constitutiv al societății și a dispus radierea mențiunii efectuate în baza încheierii recurate.

2. Neînțelegeri grave între asociați. Admiterea acțiunii în dizolvare

Legea nr. 31/1990, art. 227 alin. (1) lit. b), lit. e)

Acordul asociatului pârât, exprimat în instanță în sensul că este de acord cu dizolvarea societății are drept efect admiterea acțiunii de dizolvare prin îndeplinirea condițiilor art. 227 lit. b) și e) din Legea nr. 31/1990, fără să mai fie necesară efectuarea probațiunii cu privire la neînțelegerile dintre asociați.

C.A. Ploiești, Secția comercială de contencios administrativ fiscal, decizia nr. 11 din 21 ianuarie 2009, www.jurisprudenta.org

Prin sentința nr. 865 din 2 octombrie 2008, Tribunalul Prahova, Secția comercială și de contencios administrativ, a respins ca neîntețmeiată cererea formulată în baza Legii nr. 31/1990, privind societățile comerciale, de reclamanta P.P. în contradictoriu cu pârâții E.F.F. și SC D.E. SRL P, privind dizolvarea societății pârâte.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că, reclamanta a arătat că autoarea ei P.N. și pârâtul au înființat o societate comercială SC D.E. SRL și după decesul asociatei P.N. s-a consimțit ca societatea să funcționeze cu moștenitorii ei, reclamanta și P.E., ulterior P.E. cesionând reclamantei părțile sale sociale deținute, astfel încât reclamanta și pârâtul au cote egale de participare la capitalul social al societății, instanța constatând că dizolvarea solicitată de reclamantă potrivit art. 227 alin. (1) lit. b) și e) din Legea nr. 31/1990, republicată privind societățile comerciale, nu este întemeiată deoarece nu s-a dovedit cu probatoriile administrate în cauză imposibilitatea realizării obiectului de activitate al societății și nici neînțelegerile grave cu pârâtul care ar putea să ducă la dizolvarea societății, considerente pentru care a respins cererea ca neîntemeiată.

Împotriva sentinței a declarat apel reclamanta P.P., criticând hotărârea pentru nelegalitate și netemeinicie, arătând în esență că în mod greșit i-a fost respinsă cererea de dizolvare a societății SC D.E. SRL, deoarece erau îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 227 lit. b) și e) din Legea nr. 31/1990, întrucât celălalt asociat P.E. a fost plecat din țară și nu s-a preocupat în niciun fel de funcționarea societății, motiv pentru care nu s-a putut realiza obiectul de activitate, atât cel principal cât și cele secundare și între ei asociații au intervenit neînțelegeri grave care sunt în totală contradicție cu statutul unei societăți cu răspundere limitată și atâta timp cât unul din asociați nu a manifestat niciun interes în ceea ce privește organizarea și funcționarea societății, aceasta este în imposibilitate de a-și mai continua activitatea.

Se solicită admiterea apelului, schimbarea în tot a sentinței, admiterea cererii și dizolvarea societății pârâte.

La termenul de judecată a apelului din 21 ianuarie 2009, intimatul pârât E.F.F., reprezentat de avocat E.S., din Baroul Prahova, a învederat instanței că este de acord cu dizolvarea societății SC D.E. SRL, considerente pentru care a pus concluzii de admitere a apelului reclamantei.

Curtea examinând sentința prin prisma criticilor din apel, în raport de actele și lucrările dosarului și de dispozițiile legale ce au incidență în cauză, constată că apelul este fondat pentru considerentele următoare:

Față de acordul intimatului pârât E.F.F., exprimat în instanță prin apărătorul său, în sensul că este de acord cu dizolvarea societății pârâte, Curtea constată că apelul formulat este întemeiat și în temeiul dispozițiilor art. 296 C. proc. civ., l-a admis ca atare, constatând că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 227 lit. b) și e) din Legea nr. 31/1990, republicată privind societățile comerciale, cu privire la

dizolvarea societății pârâte și pe cale de consecință a admis apelul declarat de reclamantă, a schimbat în tot sentința primei instanțe și a admis acțiunea formulată de reclamantă dispunând dizolvarea SC D.E. SRL P.

3. Acțiune în dizolvare formulată în baza imposibilității de realizare a obiectului de activitate. Inadmisibilitate

Legea nr. 31/1990, art. 227 alin. (1) lit. b).

Imposibilitatea realizării obiectului de activitate al societății reprezintă un caz de dizolvare voluntară, iar nu judiciară, întrucât pe calea unei acțiuni în constatare nu se pot stabili situații de fapt, necontencioase.

*C.A. București, Secția a V-a comercială,
decizia comercială nr. 1461 din 9 noiembrie 2009,
www.jurisprudenta.org*

Prin sentința comercială nr. 9758 din 19 iunie 2009, Tribunalul București, Secția a VI-a comercială a respins cererea formulată de reclamanta Asociația F. – Clubul U.F. în contradictoriu cu pârâta SC F. SRL ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că reclamanta a solicitat instanței să dispună dizolvarea societății pârâte, aceasta fiind în imposibilitate de a-și realiza obiectul de activitate pentru care a fost înființată, invocând în drept dispozițiile art. 227 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990.

Instanța de fond a apreciat că reclamanta, asociat unic al societății pârâte, nu a făcut dovada, în condițiile articolului 1169 C. civ., a susținerilor sale, în sensul imposibilității îndeplinirii obiectului de activitate (comerț cu amănuntul în magazine nespecializate cu vânzare predominantă de produse alimentare, băuturi și tutun).

Instanța de fond a considerat, de asemenea, că reclamanta, în calitate de asociat unic al SC F. SRL, poate lua singură măsura dizolvării societății, măsura producând efecte juridice în condițiile legii, nefiind necesară introducerea unei acțiuni în justiție cu același obiect.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamanta Asociația F. – Clubul U.F., recursul fiind înregistrat pe rolul Curții de Apel București, Secția a V-a comercială.

În motivarea recursului s-a arătat că în mod greșit instanța de fond a respins cererea pe considerentul că aceasta nu ar fi fost dovedită, în condițiile în care instanța nu s-a pronunțat pe cererea reclamantei de

probatorii, după cum nu a analizat și nu s-a pronunțat pe înscrisurile depuse odată cu acțiunea introductivă, din motivarea sentinței nerezultând de ce instanța de fond a înlăturat probele administrate din care rezultă că societatea nu mai are sediu și nu mai desfășoară activitate.

Cel de-al doilea motiv de recurs critică hotărârea atacată sub aspectul nemotivării acesteia în mod clar, concis care să ducă în mod logic și convingător la soluția din dispozitiv.

A mai arătat recurenta că faptul că mai există și o altă posibilitate de dizolvare a societății (decât cea aleasă de aceasta) nu poate constitui un motiv întemeiat, obiectiv de respingere a acțiunii, ceea ce denotă, în opinia recurteii, că instanța de fond a refuzat să soluționeze cauza.

În drept, dispozițiile art. 304 pct. 7 și art. 304¹ C. proc. civ.

În susținerea recursului, în conformitate cu prevederile art. 305 C. proc. civ., recurenta a depus înscrisuri.

Intimata nu a formulat întâmpinare.

Curtea, analizând actele și lucrările dosarului, prin prisma motiveilor de recurs și a dispozițiilor legale incidente constată recursul nefondat pentru următoarele considerente:

Conform dispozițiilor art. 227 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990, societatea comercială se dizolvă și prin imposibilitatea realizării obiectului de activitate sau realizarea acestuia.

În cazul imposibilității realizării obiectului de activitate sau de realizare a lui, cum atât imposibilitatea realizării obiectului de activitate, cât și realizarea lui sunt elemente de fapt, care trebuie dovedite pentru a justifica dizolvarea societății, în practica judiciară s-a decis că dizolvarea nu poate interveni de drept, astfel încât putem fi în ipoteza fie a unui caz de dizolvare voluntară, fie în ipoteza unui caz de dizolvare judiciară. Astfel, s-a apreciat în jurisprudență că în cazul în care imposibilitatea realizării obiectului de activitate apare sub forma neînțelegerilor grave între asociați, dizolvarea are caracter judiciar, astfel încât momentul în care dizolvarea intervine se stabilește după regulile aplicabile dizolvării judiciare.

În celelalte cazuri însă, de imposibilitate a realizării obiectul de activitate, dizolvarea trebuie constatată prin hotărâre a adunării generale, astfel încât momentul în care acesta intervine se stabilește după regulile aplicabile dizolvării voluntare.

O acțiune judiciară în constatarea cazurilor de imposibilitate a realizării obiectului de activitate ar fi inadmisibilă, s-a arătat și în literatura de specialitate întrucât pe calea unei acțiuni în constatare nu se pot stabili situații de fapt. Rolul instanței este redus, în acest caz, la a dispune, la cererea unor asociați, în cazul în care organele societății

omit aceasta, convocarea unei adunări generale, care să constate dizolvarea.

În speță ne aflăm în prezența unui caz de dizolvare voluntară a societății F. SRL, respectiv asociatul unic, recurenta reclamantă Asociația F. Clubul U.F., apreciind, față de motivele expuse prin cererea introductivă, cât și prin motivele de recurs, că societatea F. SRL nu își mai poate îndeplini obiectul de activitate.

În mod legal și temeinic însă, instanța de fond a apreciat că cererea reclamantei recurente nu prezintă caracter contencios, ci este un caz de dizolvare voluntară a unei societăți comerciale, decisă de către asociatul unic al acesteia ce poate lua singur această hotărâre care, potrivit dispozițiilor art. 113 din Legea nr. 31/1990 revine adunării generale a asociațiilor iar, în cazul societății comerciale cu răspundere limitată ci asociat unic, revine asociatului unic.

Așa fiind, hotărârea instanței de fond este legală și temeinică, reclamanta recurentă neurmărind stabilirea unor drepturi în contradictoriu cu vreo altă parte, ci doar constatarea unei stări de fapt, respectiv a situației de fapt ce vizează imposibilitatea realizării obiectului de activitate al societății, motiv pentru care cererea este neîntemeiată, în speță fiind incidente dispozițiile legale și regulile care reglementează dizolvarea voluntară a unei societăți comerciale, neputându-se susține că hotărârea instanței de fond încalcă dispozițiile art. 261 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ.

Pentru aceste considerente, Curtea, față de dispozițiile art. 312 alin. (1) C. proc. civ., a respins recursul ca nefondat.

4. Dizolvarea societății prin declararea nulității. Illicitatea obiectului de activitate al societăților comerciale prestatoare de consultanță juridică. Opinie separată

Legea nr. 31/1990, art. 227 alin. (1) lit. c)

Declararea nulității și dizolvarea societăților comerciale prestatoare de consultanță juridică nu poate fi dispusă în condițiile în care stabilirea ca inadmisibilă a unei cereri de constituire a unei societăți comerciale având ca obiect de activitate cod D. 7411 prin Decizia XXII din 2006 a Înaltei Curți de Casație și Justiție nu produce efecte decât de la momentul publicării sale în Monitorul Oficial al României, ceea s-a petrecut, în speță după constituirea societății. De aceea, în prezent, nu se mai poate pune în discuție nulitatea constituirii societății pârâtei, în condițiile în care constituirea persoanei juridice a făcut obiectul controlului de legalitate

din partea judecătorului delegat la Oficiul Registrului Comerțului, hotărârea acestuia devenind irevocabilă prin neexercitarea căilor de atac de către persoanele interesate.

Pe cale de consecință, nici dizolvarea persoanei juridice pe motiv de nulitate a societății nu poate fi dispusă de către instanță, întrucât o asemenea măsură ar constitui un accesoriu al declarării nulității, iar în cauză, așa cum s-a arătat mai sus, nu s-a identificat niciun motiv de nulitate a intimatedei, dintre cele prevăzute expres și limitativ de lege.

*C.A. Timișoara, decizia civilă nr. 44 din 17 martie 2009,
www.jurisprudenta.org*

Prin sentința civilă nr. 1125 din 21 noiembrie 2008 Tribunalul Timiș a respins atât cererea principală formulată de reclamantul Baroul Timiș în contradictoriu cu pârâții SC U.D. SRL T. și ONRC B. având ca obiect nulitate societate, cât și cererea de intervenție accesorie formulată de intervenienta E.F.

Pentru a hotărî astfel prima instanță a reținut că prin acțiunea introductivă reclamantul Baroul Timiș a solicitat tribunalului să declare, în temeiul art. 56 lit. c) din Legea nr. 31/1990, republicată, nulitatea pârâtei SC U.D. SRL T. și să dispună dizolvarea acestei persoane juridice în conformitate cu art. 227 alin. (1) lit. c) din același act normativ.

În motivare, reclamantul a arătat că pârâta s-a constituit ca societate comercială cu răspundere limitată la data de 21 ianuarie 2004, fiind înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Timiș având ca obiect principal de activitate cod D. 7411 – Activități juridice, iar potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 31/1990, republicată, persoanele fizice și juridice se pot asocia și pot constitui societăți comerciale, cu respectarea legii, în vederea efectuării de acte de comerț, acte și fapte de comerț obiective enunțate în art. 3 C. com. Ca atare, activitatea juridică nu poate fi considerată un act de comerț întrucât din conținutul Legii nr. 51/1995 rezultă caracterul civil al activității prestate de avocat, care constă în consultații și cereri cu caracter juridic, asistență și reprezentare juridică în fața instanțelor judecătorești, a organelor de urmărire penală, a autorităților cu atribuții jurisdicționale, a notarilor publici și a altor instituții și persoane juridice, în condițiile legii, precum și alte activități cuprinse în art. 3 alin. (1) lit. d) – h) din legea cadru.

Conform art. 3 alin. (2) din același act normativ, activitățile prevăzute la alin. (1) se exercită numai de avocat, dacă legea nu prevede altfel, în cabinete individuale, cabinete asociate, societăți civile profesionale sau societăți civile profesionale cu răspundere limitată. Acti-

vitățile economice prevăzute în codul D. la nr. 7411 se suprapun peste activitățile juridice prevăzute de art. 3 din Legea nr. 51/1995, aducând atingere monopolului acestor activități juridice ce nu pot aparține decât avocatului, prin decizia nr. XXII din 12 iunie 2006 însăși Înalta Curte de Casație și Justiție stabilind că cererile de autorizare a constituirii și de înmatriculare a societăților comerciale de consultanță, asistență și reprezentare juridică sunt inadmisibile.

Prin întâmpinarea formulată pârâta SC U.D. SRL T. a solicitat, în principal, respingerea cererii de chemare în judecat pentru lipsa interesului, iar în subsidiar ca fiind neîntemeiată, motivând că a înființat o societate comercială de natură profesională a consilierului juridic cu obiect de activitate unic cod D. 7411 sub incidența Legii nr. 514/2003 și a art. 21 din Statutul profesiei de consilier juridic.

La dosar a depus cerere de intervenție accesorie d-na. E.F., solicitând admiterea acțiunii reclamantului, justificându-și interesul prin aceea că pârâta este mandatarul părților cu care intervenienta se judecă în mai multe procese.

Din ansamblul probelor administrate prima instanță a reținut că în conformitate cu certificatul constatator al Oficiului Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Timiș emis la data de 21 februarie 2005 pârâta SC U.D. SRL T. a fost înmatriculată în registrul comerțului sub nr. J (...), atribuit la data de 22 ianuarie 2004, având ca activitate principală conform codificării – activități juridice cod D. 7411, ca formă de organizare fiind constituită în societate comercială cu răspundere limitată. Din același document rezultă că societatea constituită pe o durată nelimitată se afla în funcțiune la data eliberării certificatului constatator.

În motivarea cererii introductive Baroul Timiș a arătat că activitatea cuprinsă în cod D. 7411 – Activități juridice, care constituie activitatea principală a pârâtei, nu este o activitate comercială întrucât nu este enumerată printre actele și faptele de comerț obiective evidențiate la art. 3 C. com. și nici nu poate fi considerată ca act de comerț față de conținutul Legii nr. 51/1995 din care rezultă caracterul civil al activității juridice prestate de avocat, astfel încât obiectul de activitate al SC U.D. SRL T. este unul ilicit. Totuși, o asemenea activitate nu poate fi socotită ca fiind ilicită atâta vreme cât ea se regăsește evidențiată în mod expres la nr. 7411 al codului D., clasificare care nu se limitează doar la activitățile comerciale, el cuprinzând toate activitățile economice și sociale ce pot fi desfășurate în România. Însuși reclamantul, acceptând că activitatea cuprinsă la această poziție se suprapune activității pe care avocatul o desfășoară în condițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 51/1995, recunoaște implicit caracterul civil al acestor acti-

vități reglementate, totuși, în codul D., ceea ce constituie o dovadă în plus că în acest cod sunt incluse și alte activități decât cele comerciale.

Faptul că dispozițiile Legii nr. 514/2003 privind statutul profesiei de consilier juridic permit desfășurarea de către consilierii juridici a activităților profesionale enunțate nu exclude posibilitatea exercitării acestor activități într-o altă formă de organizare. Aceasta a fost și opinia oficială a Ministerului Justiției care a considerat caracterul activității juridice – cod D. 7411 – ca fiind acela a unei societăți profesionale ce putea fi înființată în temeiul Legii nr. 31/1990. De altfel, toate cererile privind înregistrarea unor societăți comerciale având ca obiect activitatea menționată au fost admise până la publicarea în Monitorul Oficial a deciziei nr. XXII din 12 iunie 2006 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care a reținut că activitățile de asistență, consultanță și reprezentare juridică nu fac parte din categoria faptelor de comerț obiective, iar societățile având un atare obiect de activitate nu pot fi înregistrate, cererile fiind inadmisibile.

S-a mai reținut că pârâta a fost înființată la data de 21 ianuarie 2004, prin urmare anterior pronunțării și publicării deciziei susamintite în Monitorul Oficial, publicare care a avut loc la 20 noiembrie 2006 și de la care hotărârea instanței supreme a dobândit caracter obligatoriu, potrivit art. 329 alin. (2) C. proc. civ. și minutei Consiliului Superior al Magistraturii din 30 mai 2005. În consecință, dizolvarea societății SC U.D. SRL T nu poate fi dispusă în condițiile în care stabilirea ca inadmisibilă a unei cereri de constituire a unor societăți comerciale având ca obiect cod D. 7411 prin decizia dată în soluționarea recursului în interesul legii nu produce efecte decât de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României. Instanța de fond a respins și excepția lipsei calității procesuale pasive a Oficiului Național al Registrului Comerțului B constatând că această instituție publică a fost chemată în judecată doar pentru opozabilitate, în condițiile în care orice operațiune privind o societate comercială se înregistrează în registrul comerțului, pentru motivele mai sus arătate tribunalul constatând ca fiind neîntemeiată și cererea de intervenție accesorie formulată de intervenienta E.F.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, a declarat recurs reclamantul Baroul Timiș, solicitând modificarea în întregime a hotărârii atacate în sensul admiterii acțiunii sale așa cum a fost ea formulată, cu cheltuieli de judecată. În motivare a arătat că sentința recurată este criticabilă, fiind lipsită de temei legal și dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii (art. 304 pct. 9), prin acțiunea introductivă el solicitând ca, în temeiul art. 56 lit. c) din Legea nr. 31/1990, republicată, să se declare nulitatea societății intime, întrucât aceasta nu

are un obiect de activitate comercial, așa cum o cere art. 1 din lege, și să se dispună dizolvarea persoanei juridice ca efect al nulității, prima instanță soluționând în mod greșit speța, pronunțând astfel o hotărâre netemeinică și nelegală, judecătorul fondului neînțelegând problemele de drept esențiale ale cauzei deduse judecății, respectiv faptul că activitățile juridice identificate în codul D. vechi 7411 nu au caracter comercial și că, potrivit Legii nr. 514/2003, consilierul juridic nu poate presta activități juridice în forma de organizare a societății comerciale.

Recurentul a învederat că activitățile juridice identificate în codul D. menționat nu au caracter comercial. Deși Legea nr. 31/1990 nu definește obiectul de activitate al societății comerciale, în doctrină acesta a fost definit ca „ansamblul actelor de comerț prin realizarea cărora, în condiții de eficiență economică, asociații urmăresc obținerea de profit, în vederea distribuirii lui sub formă de dividende”. Caracterul comercial al activității rezultă din însuși scopul constituirii societății comerciale, prevăzut la art. 1 alin. (1) din Legea nr. 31/1990: „în vederea efectuării de acte de comerț, persoanele fizice și persoanele juridice se pot asocia și constitui societăți comerciale, cu respectarea dispozițiilor prezentei legi”. Actele și faptele de comerț obiective sunt enumerate enunțativ în art. 3 C. com.: „1. cumpărăturile de produse sau mărfuri spre a se revinde, fie în natură, fie după ce se vor fi lucrat sau pus în lucru, ori numai spre a se închiria; asemenea și cumpărarea spre a se revinde, de obligațiuni ale statului sau alte titluri de credit circulând în comerț; 2. vânzările de produse, vânzările și închirierile de mărfuri, în natură sau lucrate, și vânzările de obligațiuni ale statului sau de alte titluri de credit circulând în comerț, când vor fi fost cumpărate cu scop de revânzare sau închiriere; 3. contractele de report asupra obligațiunilor de stat sau a altor titluri de credit circulând în comerț; 4. cumpărările și vânzările de părți sau de acțiuni ale societăților comerciale; 5. orice întreprinderi de furnituri; 6. întreprinderile de spectacole publice; 7. întreprinderile de comisioane, agenții și oficii de afaceri; 8. întreprinderile de construcții; 9. întreprinderile de fabrici, de manufactură și imprimerie; 10. întreprinderile de editură, librărie și obiecte de artă, când altul decât autorul sau artistul vinde; 11. operațiunile de bancă și schimb; 12. operațiunile de mijlocire (samsarie) în afaceri comerciale; 13. întreprinderile de transporturi de persoane sau de lucruri pe apă sau pe uscat; 14. cambiile și ordinele în produse sau mărfuri; 15. construcțiunea, cumpărarea, vânzarea și revânzarea de tot felul de vase pentru navigarea interioară și exterioară și tot ce privește la echiparea, armarea și aprovizionarea unui vas; 16. expedițiunile maritime, închirierile de vase, împrumu-